

man da, at det er for haardt, at Saadanne i Gjentagelsestilfælde blive straffede med Fængsel paa Band og Brød? Jeg finder det ikke; jeg kan ikke finde, at det i og for sig er haardt. Vore Forhandlinger føre saa ofte til intet Resultat; jeg vilde ønske, at Forhandlingerne om dette lille Lovforslag maatte føre til en lykkelig Overenskomst imellem begge Thing og Regeringen, og jeg troer, at det vil skee sikkest, dersom man vedtager Justitsministerens Undringsforslag, og maa derfor tilraade, at man stemmer derfor.

Ordføeren: Jeg troer ikke, at det er meget antageligt, at der, hvis den ærede Justitsministers Forslag blev til Lov, skulde forekomme Tilfælde, hvor Noget, der var funden skyldig i Dvafsalveri, vilde slippe med en Mulct af 1 Rbd., og jeg troer, at det er endnu meget uantageligere, at Mulcten, naar der fandt Gjentagelsestilfælde Sted, skulde blive af den samme Størrelse. Det kan jo vistnok i mange Tilfælde siges at være rigtigt, hvad den ærede Justitsminister fremhævede, at Domstolene ere tilhøielige til Anvendelse af milde Straffe, hvor der er Grader i Straffene; men, naar det er Mulct, det tales om, saa have Domstolene ikke den Tilhøielighed til Milddhed, som hvor det er corporlige Straffe eller Arbejdsstraffe. Naar Straffen er Mulct, vælge Domstolene langtfra altid Minimum, især naar Scalaen er saa lang at gennemløbe som den, den ærede Minister har bragt i Forslag. Jeg maa uagtet det Foredrag, den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4 Valgkreds (Monrad) har holdt for Bibeholdelsen af Fængsel paa Band og Brød, dog vedblivende være af den Mening, at det vilde være høist urigtigt, om man ved at reformere Straffen for Dvafsalveri vedtog at beholde en saa streng Straf, som Fængsel paa Band og Brød er, en Straf, som i den almindelige Mening ansees for vanærende. Den er langtfra altid juridisk vanærende; men Meningen imellem Mand og Mand er den, at det at sidde paa Band og Brød har noget Vanærende ved sig, og den Mand, der har siddet paa Band og Brød, ansees ikke for en „god“ Mand iblandt sine Jævnlinge. Den ærede Rigsdagsmand fra Nykjøbing tog mærkeligt fejl,

naar han ved at henvise til den tidligere Straf troede, at den Formindskelse, som Justitsministeren har foreslaaet, vilde være tilstrækkelig. Da Presseloven var under Forhandling her i 1850, var der Ingen, heller ikke den ærede Rigsdagsmand, som meente, at vi i den skulde beholde Straf af Fængsel paa Band og Brød, fordi vi ikke kunde gaae lige fra det tidligere bestemte Forbedringshuusarbejde for Presseovertrædelser til simpelt Fængsel; men, kunde vi dengang affkaffe Forbedringshuusarbejde for Presseforseelser, saa troer jeg ogsaa, at man nu kan gaae fra Forbedringshuusarbejde og lige over til simpelt Fængsel, især da jeg, som jeg tidligere har fremhævet, har den Tro, at der af Udvalget er valgt meget strenge Straffebestemmelser. Det er jo en meget bekendt Sag, at slige Politilove rette sig efter Tidernes Stemning. Hvor strenge have Jagtlovene ikke været tidligere, og dengang man gav dem, var det tilvisse Noget, som laa i Tidens Mand. Nu er der Ingen, der vil falde paa at bringe saadanne strenge Bestemmelser i Forslag for den Art Overtrædelser. Under vor nuværende Forsætning vil heller Ingen falde paa at vende tilbage til Straffene fra 1799, eller saaledes som de bleve substituerede i 1827 for Presseforseelser; det vil Ingen gjøre, men jeg troer derfor, at man ligesaa vel ved at gaae fra 1794 til 1854 kan lade Bands og Brødsstraffen blive ubrugt. Jeg troer ikke, at denne Straf, naar den kommer til at staae i Loven, mere afholder Folk fra at besatte sig med Dvafsalveri, end ellers vilde være Tilfældet; men jeg troer, at det Stempel, man vil give Loven ved at beholde en Forskrift deri om Fængsel paa Band og Brød, vil give den en Styrke, som ikke passer til det Synspunct, hvorfra Folk i Almindelighed see Dvafsalveriet, og det er fra det Synspunct, at man skal betragte det, naar man vil fastsætte Straffen derfor. Hvorledes Straffen kommer ud ad Benaadningsveien, er vistnok vanstueligt for den udenfor Staaende at finde. Benaadningen grunder sig paa en Indstilling fra de overordnede Domstole og paa Justitsministerens Indstilling til Hs. Majestæt derefter, og da endelig paa Hs. Majestæts Resolution. Om der nu ved Benaadningen udkommer det, som den indstillende Domstol anseer for at